

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2392

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr. sc. Ivice Kujundžića, predsjednika vijeća, Eveline Čolović Tomić i Mire Kovačić, članova vijeća, te više sudske savjetnice Marine Zagorec, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekom d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa opunomoćenica Martina Dragičević, voditeljica Odsjeka za regulatorne poslove, protiv rješenja tuženika Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije (danas: Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti), Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, klasa: UP/I-344-08/14-03/08, urbroj: 376-04-14-8 od 1. listopada 2014., uz sudjelovanje zainteresirane osobe H1 Telekom d.d. iz Splita, Put Tršćenice 10, radi rješavanja spora između operatora, u sjednici vijeća održanoj 7. listopada 2015.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti iz Zagreba, klasa: UP/I-344-08/14-03/08, urbroj: 376-04-14-8 od 1. listopada 2014.

II. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženika utvrđuje se da zainteresirana osoba (H1 Telekom d.d.) ima pravo na naknadu za zakašnjenje tužitelja (Hrvatskog Telekom d.d.) na način detaljno određen točkom 1. izreke, time da se nalaže tužitelju da u roku od osam dana od dana primitka tog rješenja izvrši obračun naknada iz točke 1. tog rješenja i obračuna iznos isplativ zainteresiranoj osobi (točka 2. izreke) te se u preostalom dijelu zahtjev zainteresirane osobe odbija (točka 3. izreke).

Tužitelj u tužbi navodi da pobija osporeno rješenje, i to u dijelu gdje je tuženik utvrdio da zainteresirana osoba ima pravo na naknadu smatrajući da osporeno rješenje nije u skladu sa zakonom. Stoga tužitelj tužbu temelji na tri osnove: pitanju tuženikove nadležnosti i ovlasti, naknadi za zakašnjenje u otklanjanju kvarova/smetnji za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa (BSA) koji nisu u području odgovornosti tužitelja, te koje tužitelj nije mogao otkloniti zbog nemogućnosti pristupa lokaciji u vlasništvu treće strane, te pitanju da izreka osporenog rješenja nije određena. Prvenstveno smatra rješenje ništavim iz razloga jer je doneseno u stvari iz sudske nadležnosti odnosno o stvari o kojoj se ne može rješavati u upravnom postupku, opširno navodeći razloge zašto tuženik nije bio nadležan donijeti osporeno rješenje. Pri tome navodi da je predmet ovog spora isplata naknade (ugovorne kazne) za zakašnjenje o ispunjenju određenih ugovornih obveza, te da to nije obveza iz ZEK-a, već obveza iz ugovora iz Zakona o obveznim odnosima. O tužiteljevom shvaćanju osporenim rješenjem ne ostvaruje se ni jedno od regulatornih načela i ciljeva iz članka 5. ZEK-a, pa isto tako tuženik nije jasno obrazložio u kakvoj je konkretnoj vezi predmet spora između H1 i tužitelja sa spomenutim obvezama iz članka 61. ZEK-a. Također, tužitelj detaljno obrazlaže razloge iz kojih naknada za kašnjenje u otklanjanju kvarova/smetnji za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa koje nisu u području odgovornosti tužitelja, naglašavajući da je tuženik nepravilno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje jer nije primijenio relevantne odredbe Standardne ponude HT-a za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa koje definiraju obveze HT-a i H1 (operator korisnik) u situacijama kada smetnje HT ne može otkloniti jer nisu u njegovoj odgovornosti (lokacija u vlasništvu treće